

nen. For øvrigt har Folketinget tidligere tiltraadt Bevillingen ved Finanslovens 3dje Behandling. Den blev den Gang omtalt af det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgfreds (S. C. Christensen), og jeg finder derfor ingen Anledning til at komme nærmere ind paa Sagen nu. Jeg skal kun sige, at naar det fra forskellige Sider udtales, at dette Ting er for snebent over for den højtærede Krigsminister, turde denne Bevilling være et Bevis for, at dette ikke er Tilfældet. Det er dog en ret betydelig Ekstra-bevilling, som den højtærede Minister her faar.

Jeg har derefter kun tilbage at omtale Nr. 73 i Betænkningen, hvor vi have tiltraadt et Forslag om at hve et rente- og afdragsfrit Laan paa 40,000 Kr. til Forstander Budde til Anlæg af et Hjem for vanskelige og forfømte Børn. Efter 5 Aars Forløb skal det forrentes og afdrages med 5 pCt., hvoraf de $3\frac{1}{2}$ pCt. ere Rente. Som det fremgaar af Bemærkningerne til Forslaget, skal dette Beløb anvendes til Opførelsen af de nødvendige Bygninger, Indlægning af Barmeapparater, Anskaffelse af Inventar o. s. v. Buddes store Evne som Børneopdrager er saa almindelig anerkendt, at jeg ikke behøver at dvæle derved. Jeg skal kun nævne, at de nuværende Opdragelsesanstalter — og dem have vi jo flere af, Bøggildgaard, Holsteinsminde, Flakkebjerg og Vænderupgaard — ere saa overfyldte, at det ved mange Lejligheder er umuligt at faa Børnene ud paa dem. Der er derfor sikkert Trang til et nyt Børnehjem, og at Budde er den rette Mand til at staa i Spidsen derved, er ogsaa sikkert. Efter de Oplysninger, der have foreligget for Udvalget, stiller det sig allerede saaledes, at de Pladser, der kunne blive i det ny Børnehjem, allerede ere optagne, saa mange Børn er der indmeldt. Jeg skal endnu gøre opmærksom paa, at der ad privat Vej vil blive meget Forstander Budde en ret betydelig Støtte, dels gennem en Indsamling og dels gennem aarlige Tilskud fra forskellige velgørende Institutioner, fra Kommuner og private. Den Indsamling, der er sat i Gang, vil vistnok indbringe c. 10,000 Kr., og der er, saa vidt jeg ved, fra Kommuner og fra private sikkert Forstander Budde et Tilskud paa c. 2,000 Kr. aarlig. Der er derfor al Grund for Staten til at træde hjælpende til. Hermed skal jeg slutte, idet jeg har omtalt de Punkter i Betænkningen, som der kunde være Anledning til at opholde sig ved, og jeg skal anbefale Udvalgets og Flertallets Indstillinger til Vedtagelse.

M. Klausen: Der er tre Punkter paa Tillægsbevillingsloven, hvor jeg ikke har været i Stand til at følge det ærede Flertal. Det første vedrører en Understøttelse til Professor P. Hansen. Jeg maa her straks bemærke, at naar jeg ikke har kunnet gaa med dertil, ligger der paa ingen Maade nogen Underkendelse af Professor Hansens Virksomhed, hverken som kommitteret ved Teatret eller som Videnskabsmand. Naar jeg ikke har kunnet tiltræde dette Forslag, ligger det deri, at denne Embedsmand i Forvejen har en Løn af 5,500 Kr., hvortil kommer et Statstilskud paa 1000 Kr., saa at den Løn, han oppebærer fra Statens Side, udgør i alt 6,500 Kr. Nu foreslaas dette yderligere forøget med 1,000 Kr., saaledes at han altsaa for sin Virksomhed vilde faa en Godtgørelse af 7,500 Kr. Det er det, jeg ikke synes godt at kunne gaa med til. Naar en Stats tjener har en saa stor Indtægt som 6,500, kan jeg ikke forstaa, at der er Grund til nogen yderligere Forøgelse. Hvis Folket der have 6,500 Kr. om Aaret, ikke kan komme ud af det med det, ved jeg virkelig ikke, hvorledes det skal gaa med den øvrige Befolkning. Dette er, som sagt, Grunden til, at jeg ikke har kunnet tiltræde dette Forslag.

Der er to Forslag vedrørende Marineministeriets Budget, hvor jeg ogsaa har tilladt mig at tage Særstilling. Det første er Nr. 41; men jeg vil tillade mig at hede ærede Medlemmer om samtidig at se i Betænkningen under Nr. 42, fordi min Skilling, naar man kun ser paa Vædringsforslaget, ser lidt underligt ud. Der staar nemlig, at jeg foreslaar en Nedsættelse af 100 Kr. Det gør jeg jo nok paa en Maade; men jeg vil dog, som sagt, tillade mig at henvise til Betænkningen, og saa vil det blive opklaret, hvorledes denne Nedsættelse fremkommer. Jeg skal i Korthed meddele, hvad det drejer sig om. Det drejer sig om de efterladte efter 2 Arbejds mænd, som den 10de Juli 1896 mistede Livet under Udførelse af et Arbejde paa Arsenaløen, idet de nemlig i en dyb Udgravning bleve dræbte af giftige Dufarter. De vare ganske vist engagerede af en Entreprenør, og man kunde derfor mene, det var hans Pligt at sørge for de omkomnes efterladte, men vi vide jo godt, at private Arbejdsstøbere i de allerførreste Tilfælde paatage sig en saadan Pligt, og faktisk er det dog, at det var under Udførelse af Statens Arbejde, at Ulykken skete. Jeg har derfor ment, det var Statens Pligt at tage sig af de efterladte. Nu foreslaar den højtærede Minister, og det er tiltraadt af Udvalgets Flertal, at der til disse efterladte